

DIREKTĪVAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2007/65/EK

(2007. gada 11. decembris),

ar ko groza Padomes Direktīvu 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 47. panta 2. punktu un 55. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ⁽²⁾,lemjot saskaņā ar Līguma 251. pantā paredzēto procedūru ⁽³⁾,

tā kā:

(1) Ar Padomes Direktīvu 89/552/EEK ⁽⁴⁾ koordinē dažus tādus raidījumu veidošanas un apraides noteikumus, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos. Tomēr, ņemot vērā jaunās tehnoloģijas audiovizuālo mediju pakalpojumu pārraidīšanā, ir jāpielāgo tiesiskais regulējums, lai ņemtu vērā strukturālo pārmaiņu,

informācijas un komunikāciju tehnoloģiju ("IKT") izplatības un tehnoloģiju attīstības ietekmi uz uzņēmējdarbības modeļiem, jo īpaši komerciālās apraides finansēšanu, un lai nodrošinātu optimālus apstākļus Eiropas informāciju tehnoloģiju un plašsaziņas līdzekļu nozares un pakalpojumu konkurētspējai un tiesiskajai noteiktībai, kā arī kultūras un valodu daudzveidības ievērošanu.

(2) Normatīvie un administratīvie akti dalībvalstīs saistībā ar televīzijas raidījumu veidošanu un apraides noteikumiem jau ir koordinēti Direktīvā 89/552/EEK, turpretim noteikumos, kas attiecināmi uz tādām darbībām kā audiovizuālo mediju pakalpojumi pēc pieprasījuma, ietverta neatbilstība, kas dažos gadījumos var kavēt minēto pakalpojumu brīvu kustību Eiropas Kopienā un traucēt konkurenci iekšējā tirgū.

(3) Audiovizuālo mediju pakalpojumi vienlīdz ir kultūras un ekonomikas pakalpojumi. To pieaugošā nozīme attiecībā uz sabiedrību, demokrātiju, jo īpaši nodrošinot informācijas brīvību, viedokļu dažādību un mediju pluralismu, kā arī uz izglītību un kultūru attaisno īpašu noteikumu piemērošanu šiem pakalpojumiem.

(4) Līguma 151. panta 4. punktā noteikts, ka Kopienai savā rīcībā saskaņā ar Līguma noteikumiem jāņem vērā kultūras aspekti, jo īpaši – lai respektētu un veicinātu kultūru daudzveidību.

⁽¹⁾ OV C 318, 23.12.2006., 202. lpp.

⁽²⁾ OV C 51, 6.3.2007., 7. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2006. gada 13. decembra Atzinums (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts), Padomes 2007. gada 15. oktobra Kopēja nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta), Eiropas Parlamenta 2007. gada 29. novembra Nostāja.

⁽⁴⁾ Padomes Direktīva 89/552/EEK (1989. gada 3. oktobris) par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV L 298, 17.10.1989., 23. lpp.). Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 97/36/EK (OV L 202, 30.7.1997., 60. lpp.).

(5) Eiropas Parlamenta rezolūcijās, kuras pieņemtas 2005. gada 1. decembrī ⁽⁵⁾ un 2006. gada 4. aprīlī ⁽⁶⁾ saistībā ar Dohas sarunu kārtu un PTO ministru konferencēm,

⁽⁵⁾ OV C 285 E, 22.11.2006., 126. lpp.

⁽⁶⁾ OV C 293 E, 2.12.2006., 155. lpp.

Eiropas Parlaments aicina neliberalizēt pamata sabiedriskos pakalpojumus, piemēram, audiovizuālos pakalpojumus, kuru liberalizāciju apspriež VVPT sarunās. Eiropas Parlaments rezolūcijā, kas pieņemta 2006. gada 27. aprīlī⁽¹⁾, atbalsta UNESCO Konvenciju par kultūras izpausmju daudzveidības aizsardzību un veicināšanu, kurā jo īpaši ir noteikts, ka "kultūras darbībām, precēm un pakalpojumiem ir gan ekonomiska, gan kultūras iedaba, jo tie ir identitātes, vērtību un nozīmes nesēji, un līdz ar to pret tiem nevajag izturēties tikai kā pret tirdzniecības vērtību". UNESCO Konvencija Kopienas vārdā tika apstiprināta ar Padomes Lēmumu 2006/515/EK (2006. gada 18. maijs), lai noslēgtu Konvenciju par kultūras izpausmju daudzveidības aizsardzību un veicināšanu⁽²⁾. Konvencija stājās spēkā 2007. gada 18. martā. Šajā direktīvā ir ievēroti minētās konvencijas principi.

- (6) Tradicionālie audiovizuālo mediju pakalpojumi, piemēram, televīzija, un jaunie audiovizuālo mediju pakalpojumi pēc pieprasījuma piedāvā ievērojamas nodarbinātības iespējas Kopienā, jo īpaši mazos un vidējos uzņēmumos, un veicina ekonomikas izaugsmi un ieguldījumus. Paturot prātā līdzvērtīgu konkurences apstākļu un reāla Eiropas audiovizuālo mediju pakalpojumu tirgus nozīmi, būtu jāņem vērā iekšējā tirgus pamatprincipi, piemēram, brīva konkurence un vienlīdzīga attieksme, lai nodrošinātu pārredzamību un prognozējamību audiovizuālo mediju pakalpojumu tirgū un panāktu mazākus šķēršļus ienākšanai tirgū.
- (7) Pastāvošā tiesiskā nenoteiktība un nevienlīdzīgi konkurences apstākļi attiecībā uz tiesisko režīmu, ar ko regulē jaunus audiovizuālo mediju pakalpojumus pēc pieprasījuma, traucē Eiropas uzņēmumiem, kas sniedz audiovizuālo mediju pakalpojumus. Tādēļ, lai novērstu konkurences traucējumus, uzlabotu tiesisko noteiktību, palīdzētu pabeigt iekšējā tirgus izveidi un atvieglinātu vienotas informācijas telpas ieviešanu, visiem audiovizuālo mediju pakalpojumiem – gan televīzijas apraidei (t.i., lineāriem audiovizuālo mediju pakalpojumiem), gan audiovizuālo mediju pakalpojumiem pēc pieprasījuma (t.i., nelineāriem audiovizuālo mediju pakalpojumiem) – ir vajadzīgs piemērot vismaz saskaņoto noteikumu pamatnosacījumus. Direktīvas 89/552/EEK pamatprincipi, proti, izcelsmes valsts princips un kopēji minimālie standarti ir pierādījuši savu vērtību, un tāpēc tie būtu turpmāk jā saglabā.
- (8) Komisija 2003. gada 15. decembrī pieņēma Paziņojumu par Eiropas reglamentējošās audiovizuālās politikas nākotni, kurā tā uzsvēra, ka reglamentējošai politikai šajā nozarē ir jānodrošina noteiktas sabiedrības intereses, piemēram, kultūru daudzveidība, tiesības saņemt informāciju, mediju plurālisms, nepilngadīgo aizsardzība un

patērētāju aizsardzība, kā arī darbības, lai veicinātu labāku sabiedrības informētību un mediju lietotājpasmi, gan šobrīd, gan turpmāk.

- (9) Padomes un Padomē sanākušo dalībvalstu valdību pārstāvju Rezolūcijā (1999. gada 25. janvāris) par sabiedrisko televīzijas apraidi⁽³⁾ tika vēlreiz apstiprināts, ka sabiedriskās televīzijas apraides uzdevumu izpildei ir vajadzīgs turpināt izmantot tehnoloģijas progresu. Privāto un valsts audiovizuālo mediju pakalpojumu sniedzēju līdzās pastāvēšana ir īpatnība, kas ir raksturīga Eiropas audiovizuālo mediju pakalpojumu tirgum.
- (10) Lai veicinātu izaugsmi un darba vietu skaita pieaugumu informācijas sabiedrības un mediju nozarēs, Komisija ir pieņēmusi iniciatīvu "i2010: Eiropas informācijas sabiedrība". Tā ir visaptveroša stratēģija, kas paredzēta, lai veicinātu Eiropas satura ražošanu, ciparu ekonomikas attīstību un IKT izmantošanu, pamatojoties uz informācijas sabiedrības pakalpojumu un mediju pakalpojumu, tīklu un ierīču konvergenci, modernizējot un izvēršot ES politikas instrumentus: reglamentējošos instrumentus, pētniecību un sadarbību ar nozari. Komisija pati ir apņēmusies radīt saskanīgu iekšējā tirgus struktūru informācijas sabiedrības pakalpojumiem un mediju pakalpojumiem, modernizējot audiovizuālo pakalpojumu tiesisko regulējumu, sākot ar Komisijas 2005. gada priekšlikumu modernizēt direktīvu par televīziju bez robežām, pārstrādājot to direktīvā par audiovizuālo mediju pakalpojumiem. Principā i2010 mērķis būs sasniegts, ļaujot nozarei attīstīties, izmantojot tikai vajadzīgo tiesisko regulējumu, kā arī ļaujot attīstīties, ieviest jauninājumus un radīt darba vietas brīvā tirgū mazajiem uzņēmumiem, kas sāk darbību un ir nākotnes labklājības un darba vietu radītāji.
- (11) Eiropas Parlaments 2003. gada 4. septembrī⁽⁴⁾, 2004. gada 22. aprīlī⁽⁵⁾ un 2005. gada 6. septembrī⁽⁶⁾ pieņēma rezolūcijas, ar ko aicina pielāgot Direktīvu 89/552/EEK, lai atspoguļotu strukturālās pārmaiņas un tehnoloģiju attīstību, pilnībā ņemot vērā minētās direktīvas pamatprincipus, kas paliek spēkā. Turklāt tas principā atbalstīja vispārējo pieeju – pamatnoteikumus attiecībā uz visiem audiovizuālo mediju pakalpojumiem un papildu noteikumus attiecībā uz televīzijas apraidi.

⁽³⁾ OV C 30, 5.2.1999., 1. lpp.

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta rezolūcija par "Televīziju bez robežām" (OV C 76 E, 25.3.2004., 453. lpp.).

⁽⁵⁾ Eiropas Parlamenta Rezolūcija par vārda brīvības un informācijas brīvības ierobežošanas risku, it īpaši Itālijā (Pamattiesību hartas 11. panta 2. punkts) (OV C 104 E, 30.4.2004., 1026. lpp.).

⁽⁶⁾ Eiropas Parlamenta Rezolūcija par Direktīvas 89/552/EEK ("Televīzija bez robežām"), kas grozīta ar Direktīvu 97/36/EK, 4. un 5. panta piemērošanu no 2001. līdz 2002. gadam (OV C 193 E, 17.8.2006., 117. lpp.).

⁽¹⁾ OV C 296 E, 6.12.2006., 104. lpp.

⁽²⁾ OV L 201, 25.7.2006., 15. lpp.

- (12) Ar šo direktīvu palielināta atbilstība pamattiesībām, un tā pilnībā atbilst Eiropas Savienības Pamattiesību hartā⁽¹⁾ atzītajiem principiem, jo īpaši tās 11. pantam. Šajā ziņā šai direktīvai nekādā veidā nebūtu jāliedz dalībvalstīm piemērot to konstitucionālos noteikumus par preses brīvību un vārda brīvību plašsaziņas līdzekļos.
- (13) Šai direktīvai nebūtu jāietekmē dalībvalstu saistības, kas izriet, piemērojot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 98/34/EK (1998. gada 22. jūnijs), ar ko nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu jomā⁽²⁾ un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu sfērā. Tādējādi plānotie valstu pasākumi, kas piemērojami audiovizuālo mediju pakalpojumiem pēc pieprasījuma un kas ir stingrāki vai sīkāk izstrādāti nekā tie pasākumi, kas vajadzīgi, lai vienkārši transponētu šo direktīvu, būtu jāpakļauj procesuālām saistībām, kas izveidotas ar Direktīvas 98/34/EK 8. pantu.
- (14) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/21/EK (2002. gada 7. marts) par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem⁽³⁾ saskaņā ar tās 1. panta 3. punktu neierobežo Kopienas vai valsts līmenī veiktos pasākumus, lai ievērotu vispārējās intereses mērķus, jo īpaši attiecībā uz satura reglamentēšanu un audiovizuālo politiku.
- (15) Nevienā no šīs direktīvas noteikumiem nav ietverta prasība vai aicinājums dalībvalstīm noteikt jaunas licencēšanas vai administratīvo atļauju sistēmas jebkādam audiovizuālo mediju pakalpojumu veidam.
- (16) Šajā direktīvā audiovizuālo mediju pakalpojumu definīcijai būtu jāattiecas tikai uz audiovizuālo mediju pakalpojumiem – televīzijas apraidi vai pakalpojumiem pēc pieprasījuma –, kuri ir plašsaziņas līdzekļi, tas ir, kuri ir domāti, lai tos saņemtu plašākas sabiedrības nozīmīga daļa un kam tādējādi var būt skaidri izteikta ietekme uz to. Tās darbības jomai būtu jāietver tikai pakalpojumi atbilstīgi definīcijai Līgumā un tādējādi būtu jāietver jebkurš saimnieciskās darbības veids, tostarp sabiedrisko pakalpojumu uzņēmumu, bet nebūtu jāietver darbības, kas galvenokārt nav saistītas ar ekonomiku un kas nekonkurē ar televīzijas apraidi, piemēram, privātas tīmekļa vietnes un pakalpojumi, ar kuriem nodrošina privātu lietotāju radīta audiovizuāla satura izplatīšanu, kuras mērķis ir dalīties un mainīties ar šo audiovizuālo saturu interešu grupu vidū.
- (17) Audiovizuālo mediju pakalpojumu pēc pieprasījuma īpatnība ir tā, ka tie ir "līdzīgi televīzijai", t.i., tie konkurē attiecībā uz tā paša skatītāju loka iegūšanu kā televīzijas apraide un to būtība un to piekļuves līdzekļi lietotāju vedina loģiski paļauties, ka ir pieejama regulējoša aizsardzība, kas pastāv šīs direktīvas darbības jomā. Ņemot to vērā un lai novērstu nevienlīdzību attiecībā uz aprites brīvību un konkurenci, raidījuma jēdziens būtu jāsaprot dinamiski, ņemot vērā attīstību televīzijas apraidē.
- (18) Šajā direktīvā audiovizuālo mediju pakalpojumu definīcijai būtu jāattiecas tikai uz tiem plašsaziņas līdzekļiem, kuri veic uzdevumu informēt, izklaidēt un izglītēt plašu sabiedrību, un būtu jāietver audiovizuāli komercpazīņojumi, bet nebūtu jāattiecas uz jebkāda veida privātu korespondenci, piemēram, elektronisko pastu, kas nosūtīts ierobežotam saņēmēju skaitam. Šai definīcijai nebūtu jāattiecas uz visiem tādiem pakalpojumiem, kuru pamatmērķis nav raidījumu izplatīšana, t.i., ja jebkura veida audiovizuāla satura klātbūtne pakalpojumā ir tikai nejauša un nav saistīta ar pakalpojuma galveno mērķi. Kā piemēru var minēt tīmekļa vietnes, kurās audiovizuāli elementi atrodas vienīgi kā papildinoši elementi, piemēram, animēti grafiskie elementi, īsa reklāma vai informācija saistībā ar produktu vai pakalpojumu, kas nav audiovizuāls. Šo iemeslu dēļ direktīvas darbības jomai nebūtu jāietver azartspēles, kas saistītas ar naudas likmēm, tostarp izlozes, derības un citi azartspēļu pakalpojumu veidi, kā arī tiešsaistes spēles un meklētājprogrammas, bet ne raidījumi, kas veltīti azartspēlēm.
- (19) Šajā direktīvā mediju pakalpojumu sniedzēja definīcijai nebūtu jāattiecas uz fiziskām un juridiskām personām, kas vienīgi pārraida raidījumus, par kuriem redakcionālā atbildība ir kādas trešās puses kompetencē.
- (20) Televīzijas apraide pašreiz ietver jo īpaši analogo un ciparu televīziju, tiešraidi, tīmekļapraidi un cikliski atkārtojamo raidījumu televīziju, savukārt audiovizuālo mediju pakalpojumiem pēc pieprasījuma ir pieskaitāms, piemēram, video pēc pieprasījuma. Visumā attiecībā uz televīzijas apraidi vai tiem televīzijas raidījumiem, ko tas pats mediju pakalpojumu sniedzējs piedāvā kā audiovizuālo mediju pakalpojumus pēc pieprasījuma, būtu jāuzskata, ka šīs direktīvas prasības ir ievērotas, izpildot prasības, kas piemērojamas televīzijas apraidei, t.i., lineārai pārraidei. Tomēr, ja paralēli piedāvā dažāda veida pakalpojumus, bet tie ir skaidri nodalīti pakalpojumi, šī direktīva būtu jāpiemēro katram attiecīgajam pakalpojumam.

⁽¹⁾ OV C 364, 18.12.2000., 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 204, 21.7.1998., 37. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Padomes Direktīvu 2006/96/EK (OV L 363, 20.12.2006., 81. lpp.).

⁽³⁾ OV L 108, 24.4.2002., 33. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 717/2007 (OV L 171, 29.6.2007., 32. lpp.).

(21) Šīs direktīvas darbības jomai nebūtu jāattiecas uz laikrakstu un žurnālu elektroniskām versijām.

- (22) Šajā direktīvā terminam “audiovizuāls” būtu jāattiecas uz kustīgiem attēliem ar skaņu vai bez tās, tādējādi ietverot mēmās filmas, bet neaptverot skaņas pārraidi vai radio pakalpojumus. Lai arī galvenais audiovizuālo mediju pakalpojumu mērķis ir sniegt raidījumus, šādu pakalpojumu definīcija būtu jāpiemēro arī uz tekstu balstītam saturam, ko sniedz kopā ar šādiem raidījumiem, piemēram, subtitru pakalpojumi un elektroniski raidījumu apraksti. Atsevišķiem uz tekstu balstītiem pakalpojumiem nevajadzētu būt šīs direktīvas darbības jomā, un tam nebūtu jāskar dalībvalstu tiesības reglamentēt šādus pakalpojumus valsts mērogā saskaņā ar Līgumu.
- (23) Redakcionālās atbildības jēdziens ir būtisks, lai noteiktu mediju pakalpojumu sniedzēja nozīmi un tādējādi definētu audiovizuālo mediju pakalpojumus. Pieņemot pasākumus šīs direktīvas īstenošanai, dalībvalstis var sīkāk precizēt redakcionālās atbildības definīcijas aspektus, jo īpaši jēdzienu “efektīva kontrole”. Šai direktīvai nebūtu jāskar saistību izņēmumi, kas noteikti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū (Direktīva par elektronisko tirdzniecību) ⁽¹⁾.
- (24) Televīzijas apraides kontekstā vienlaicīgas skatīšanas jēdzienam būtu jāattiecas arī uz gandrīz vienlaicīgu skatīšanu, jo pastāv variācijas dēļ īsas kavēšanās starp pārraides translāciju un uztveršanu sakarā ar tehniskiem iemesliem, kas saistīti ar translācijas procesu.
- (25) Visām audiovizuālo mediju pakalpojuma iezīmēm, kā noteikts tā definīcijā un izskaidrots 16. līdz 23. apsvērumā, būtu jāpastāv vienlaicīgi.
- (26) Papildus televīzijas reklāmai un televeikalam šajā direktīvā būtu jāievieš plašāka audiovizuāla komerciālā paziņojuma definīcija, kurai tomēr nebūtu jāietver sabiedriskas nozīmes sludinājumi un acinājumi uz labdarību.
- (27) Izcelsmes valsts principam joprojām vajadzētu būt šīs direktīvas galvenajam elementam, jo tas ir būtisks iekšējā tirgus radīšanai. Tādējādi šis princips būtu jāpiemēro visiem audiovizuālo mediju pakalpojumiem, lai nodrošinātu juridisko noteiktību mediju pakalpojumu sniedzējiem kā svarīgu pamatu jauniem uzņēmējdarbības modeļiem un šādu pakalpojumu izvēršanai. Tas ir arī būtiski, lai nodrošinātu brīvu informācijas un audiovizuālo raidījumu plūsmu iekšējā tirgū.
- (28) Lai veicinātu spēcīgu, konkurētspējīgu un integrētu Eiropas audiovizuālo nozari un visā Eiropas Savienībā palielinātu mediju plurālismu, audiovizuālo mediju pakalpojumu sniedzējam vajadzētu būt tikai vienas dalībvalsts jurisdikcijā un informācijas plurālismam vajadzētu būt Eiropas Savienības pamatprincipam.
- (29) Tehnoloģiju attīstība, jo īpaši attiecībā uz ciparu satelītu raidījumiem, nozīmē, ka būtu jāpielāgo papildu kritēriji, lai nodrošinātu piemērotu audiovizuālo mediju pakalpojuma regulējumu un tā efektīvu īstenošanu, kā arī piešķirtu dalībniekiem faktiskas tiesības noteikt šāda pakalpojuma saturu.
- (30) Tā kā šī direktīva attiecas uz plašai sabiedrībai piedāvājamiem pakalpojumiem Eiropas Savienībā, tā būtu jāpiemēro tikai tiem audiovizuālo mediju pakalpojumiem, kurus plaša sabiedrība var uztvert tieši vai netieši vienā vai vairākās dalībvalstīs ar standarta galaiekārtām. “Standarta galaiekārtu” definīcija būtu jāatstāj valstu kompetento iestāžu ziņā.
- (31) Līguma 43. līdz 48. pantā ir noteiktas pamattiesības brīvi veikt uzņēmējdarbību. Tādēļ pakalpojuma sniedzējiem kopumā būtu jāvar brīvi izvēlēties dalībvalsti, kurā tie vēlas veikt uzņēmējdarbību. Eiropas Kopienu Tiesa turklāt ir uzsvērusi, ka “Līgums neaizliedz uzņēmumam brīvi sniegt pakalpojumus, ja tas nepiedāvā pakalpojumus dalībvalstī, kurā tas veic uzņēmējdarbību” ⁽²⁾.
- (32) Dalībvalstīm būtu jāspēj piemērot sīkāk izstrādātus un stingrākus noteikumus šīs direktīvas koordinētajās jomās attiecībā uz to jurisdikcijā esošiem mediju pakalpojumu sniedzējiem, vienlaikus nodrošinot, ka šie noteikumi atbilst Kopienas tiesību vispārējiem principiem. Lai regulētu tādas situācijas, kad raidorganizācija citas dalībvalsts jurisdikcijā veic televīzijas apraidi, kas pilnībā vai galvenokārt ir vērsta uz citas dalībvalsts teritoriju, piemērots risinājums, kurā ņemtas vērā dalībvalstu bažas, neapšaubot izcelsmes valsts principa atbilstīgu piemērošanu, būtu izvirzīt prasību dalībvalstīm sadarboties un – noteikumu pārkāpšanas gadījumā – veikt Tiesas tiesu prakses kodifikāciju ⁽³⁾ apvienojumā ar efektīvāku procedūru. Jēdzienu “normas vispārēju sabiedrības interešu jomā” ir attīstījusi Tiesa savā judikatūrā saistībā ar Līguma 43. un 49. pantu, un šis jēdziens aptver, cita starpā, patērētāju aizsardzības, nepilngadīgo aizsardzības un kultūras politikas normas. Dalībvalstij, kas lūdz sadarboties, būtu jānodrošina tas, ka attiecīgie sīkāk izstrādātie valsts noteikumi ir objektīvi nepieciešami, ka tos piemēro nediskriminējoši un samērīgi.

⁽¹⁾ OV L 178, 17.7.2000., 1. lpp.

⁽²⁾ Lieta C-56/96 VT4, 22. punkts; lieta C-212/97 *Centros/Erhvervs-og Selskabsstyrelsen*; skatīt arī: lieta C-11/95 Komisija/Belģijas Karaliste un lieta C-14/96 *Paul Denuit*.

⁽³⁾ Lieta C-212/97 *Centros/Erhvervs-og Selskabsstyrelsen*; lieta C-33/74 *Van Binsbergen/Bestuur van de Bedrijfsvereniging*; lieta C-23/93 *TV 10 SA/Commissariaat voor de Media*, 21. punkts.

(33) Lai dalībvalsts katrā gadījumā atsevišķi varētu novērtēt, ka translācija, ko veic mediju pakalpojumu sniedzējs, kas veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, pilnībā vai galvenokārt vērš savu darbību uz pirmās minētās dalībvalsts teritoriju, pirmā dalībvalsts var atsaukties uz tādiem rādītājiem kā televīzijas reklāmas izcelsme un/vai ienākumu izcelsme no abonēšanas maksas, galvenā pakalpojuma valoda vai raidījumu vai komerciālu paziņojumu izmantošana, kas īpaši paredzēti tās dalībvalsts auditorijai, kurā tos pārraida.

(34) Saskaņā ar šo direktīvu neatkarīgi no izcelsmes valsts principa piemērošanas dalībvalstis var turpināt piemērot pasākumus, kas ierobežo televīzijas apraides brīvu apriti, bet tikai saskaņā ar nosacījumiem, kas paredzēti šajā direktīvā, un saskaņā ar tajā noteikto procedūru. Tomēr Tiesa ir konsekventi uzsvērusi, ka jebkurš ierobežojums brīvi sniegt pakalpojumus, piemēram, jebkura atkāpe no Līguma pamatprincipa, ir jāinterpretē ierobežojoši ⁽¹⁾.

(35) Attiecībā uz audiovizuālo mediju pakalpojumiem pēc pieprasījuma to brīvas nodrošināšanas ierobežojumus vajadzētu būt iespējams ieviest tikai saskaņā ar nosacījumiem un procedūrām, kas ir līdzīgas tiem nosacījumiem un procedūrām, kas paredzētas Direktīvas 2000/31/EK 3. panta 4., 5. un 6. punktā.

(36) Komisijas Paziņojumā Eiropas Parlamentam un Padomei "Labāks regulējums izaugsmei un darba vietām Eiropas Savienībā" uzsvērtā piemērotas reglamentējošās pieejas rūpīgas analīzes nepieciešamība, jo īpaši – lai noteiktu, vai tiesību akti ir lietderīgi attiecīgajā nozarē un problēmas risināšanā vai arī jāņem vērā tādas alternatīvas kā kopregulējums vai pašregulējums. Turklāt pieredze rāda, ka gan kopregulēšanas, gan pašregulēšanas instrumentiem, kas īstenoti saskaņā ar dalībvalstu dažādajām tiesību tradīcijām, var būt svarīga nozīme, nodrošinot augsta līmeņa patērētāju aizsardzību. Pasākumi, kuru mērķis ir īstenot sabiedrības intereses jauno audiovizuālo mediju pakalpojumu nozarē, ir efektīvāki, ja tos veic ar pakalpojumu sniedzēju aktīvu atbalstu.

Tā pašregulējums ir brīvprātīgas iniciatīvas veids, kas uzņēmējiem, sociālajiem partneriem, nevalstiskām organizācijām vai apvienībām dod pašiem iespēju pieņemt savām vajadzībām kopējas pamatnostādnes. Dalībvalstīm saskaņā ar to atšķirīgām tiesību tradīcijām būtu jāatzīst loma, kas var būt efektīvam pašregulējumam, papildinot tiesību aktus un esošos juridiskos un/vai administratīvos

mehānismus, un tā noderīgo ieguldījumu šīs direktīvas mērķu sasniegšanā. Tomēr, lai arī pašregulējums varētu būt papildu metode, lai īstenotu šīs direktīvas atsevišķus noteikumus, tai tomēr nebūtu pilnībā jāaizstāj dalībvalstu likumdevēju pienākumi.

Kopregulēšana tās minimālajā veidā rada juridisko saikni starp pašregulēšanu un valsts likumdevēju saskaņā ar dalībvalstu tiesību tradīcijām. Kopregulēšanai būtu jāatļauj dalībvalstu iespēja iejaukties tādā gadījumā, ja tās mērķi netiek sasniegti. Neskarot dalībvalstu oficiālos pienākumus attiecībā uz transponēšanu, šī direktīva sekmē kopregulēšanas un pašregulēšanas lietošanu. Tas neuzliek dalībvalstīm pienākumu izveidot kopregulēšanas un/vai pašregulēšanas režīmus, nedz arī kavē vai apdraud pašreizējās kopregulēšanas vai pašregulēšanas iniciatīvas, kas jau ir izveidotas dalībvalstīs un darbojas efektīvi.

(37) "Mediju lietotājprasmē" attiecas uz iemaņām, zināšanām un izpratni, kas patērētājam ļauj izmantot plašsaziņas līdzekļus efektīvi un droši. Cilvēki ar mediju lietotājprasmī spēj veikt pamatotu izvēli, izprast saturu un pakalpojumu būtību un izmantot visu iespēju klāstu, ko piedāvā jaunās komunikāciju tehnoloģijas. Tādi cilvēki var labāk aizsargāt sevi un savas ģimenes no kaitīga vai aizvainojoša satura. Tādēļ būtu jāveicina mediju lietotājprasmē visos sabiedrības slāņos un cieši jāseko progresam šajā jomā.

Eiropas Parlamenta un Padomes Ieteikums (2006. gada 20. decembris) par nepilngadīgo personu un cilvēka cieņas aizsardzību un par tiesībām uz atbildi saistībā ar Eiropas audiovizuālo un tiešsaistes informācijas pakalpojumu nozares konkurētspēju ⁽²⁾ jau satur vairākus iespējamus pasākumus, ar ko veicināt mediju lietotājprasmē, piemēram, skolotāju un izglītības personāla nepārtraukta izglītošana, īpaša apmācība interneta jomā, kas paredzēta bērniem, sākot no maza vecuma, tostarp stundas, kurās var piedalīties vecāki, vai arī valsts mēroga kampaņas, kas paredzētas pilsoņiem, iesaistot visus komunikāciju plašsaziņas līdzekļus, lai sniegtu informāciju par to, kā atbildīgi izmantot internetu.

(38) Televīzijas apraides tiesības attiecībā uz pasākumiem, kas izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību, raidorganizācijas var iegūt ekskluzīvi. Tomēr ir svarīgi veicināt plurālismu ar ziņu raidījumu veidošanu un raidījumu dažādību visā Eiropas Savienībā un ievērot principus, kas atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 11. pantā.

⁽¹⁾ Lieta C-355/98 Komisija/Belģija, 2000, ECR, I-1221. lpp., 28. punkts; lieta C-348/96 *Calfa*, 1999, ECR, I-0011. lpp., 23. punkts.

⁽²⁾ OV L 378, 27.12.2006., 72. lpp.

(39) Lai garantētu pamatbrīvību saņemt informāciju un nodrošināt, ka pilnīgi un pienācīgi tiek aizsargātas skatītāju intereses Eiropas Savienībā, tiem, kas izmanto ekskluzīvas televīzijas apraides tiesības attiecībā uz pasākumiem, kas izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību, būtu jāpiešķir citām raidorganizācijām tiesības izmantot īsus izvilkumus vispārīgos ziņu raidījumos ar taisnīgiem, saprātīgiem un nediskriminējošiem nosacījumiem, ņemot vērā ekskluzīvās tiesības. Šādi nosacījumi būtu jāpaziņo savlaicīgi pirms pasākuma, kas izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību, lai dotu pārējiem pietiekami daudz laika izmantot šādas tiesības. Raidorganizācijai būtu jāspēj izmantot šādas tiesības ar starpnieka palīdzību, kurš darbojas īpaši tās interesēs, izmantojot šo iespēju atbilstīgi konkrētam gadījumam. Šādus īsus izvilkumus varētu izmantot jebkurš kanāls, tostarp sporta kanāli, lai veiktu ES mēroga apraidi, un tiem nevajadzētu pārsniegt deviņdesmit sekundes.

Piekļuves tiesības, lai veiktu īsus izvilkumus, būtu jāpiemēro pārrobežu kārtā tikai tad, ja tas ir nepieciešams. Tādēļ raidorganizācijai vispirms būtu jāmēģina iegūt piekļuvi no raidorganizācijas, kura veic uzņēmējdarbību tajā pašā dalībvalstī un kurai ir ekskluzīvas tiesības attiecībā uz konkrēto pasākumu.

Vispārēju ziņu raidījuma jēdzienam nebūtu jāattiecas uz īsu izvilkumu kompilāciju izmantojumu raidījumos, kas veltīti izklaidei.

Izcelsmes valsts princips būtu jāpiemēro gan īsu izvilkumu piekļuvei, gan pārraidei. Pārrobežu situācijā tas nozīmē, ka secīgi būtu jāpiemēro dažādi tiesību akti. Pirmkārt, attiecībā uz piekļuvi īsiem izvilkumiem būtu jāpiemēro tās dalībvalsts tiesību akti, kurā raidorganizācija, kas nodrošina sākotnējo signālu (t.i., sniedz piekļuvi), veic uzņēmējdarbību. Tā parasti ir dalībvalsts, kurā notiek attiecīgais pasākums. Ja dalībvalsts ir izveidojusi līdzvērtīgu piekļuves sistēmu attiecīgajam pasākumam, šīs dalībvalsts tiesību akti būtu jāpiemēro jebkurā gadījumā. Otrkārt, īsu izvilkumu apraides gadījumā būtu jāpiemēro tās dalībvalsts tiesību akti, kurā veic uzņēmējdarbību raidorganizācija, kas pārraida īsos izvilkumus.

(40) Šīs direktīvas prasībām attiecībā uz pieeju pasākumiem, kas izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību, īsu ziņu reportāžu nolūkā nebūtu jāskar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2001/29/EK (2001. gada 22. maijs) par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā⁽¹⁾ un atbilstīgās starptautiskās konvencijas autortiesību un blakustiesību jomā. Dalībvalstīm būtu jāveicina piekļuve pasākumiem, kas izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību, piešķirot piekļuvi raidorganizācijas signālam šīs direktīvas nozīmē. Tomēr tās var izvēlēties citus līdzvērtīgus līdzekļus šīs direktīvas nozīmē. Šāds līdzeklis, cita starpā, ir piekļuves piešķiršana

minēto notikumu norises vietai pirms atļaujas piešķiršanas piekļūt signālam. Raidorganizācijām nevajadzētu liegt noslēgt sīkāk izstrādātus līgumus.

(41) Būtu jānodrošina, ka mediju pakalpojumu sniedzēju piekoptā prakse ziņu raidījumus, kas sniegti televīzijas tiešraidē, pēc tiešraides piedāvāt formātā pēc pieprasījuma, ir joprojām iespējama, bez tādas individuāla raidījuma veidošanas, kurā izlaisti īsi izvilkumi. Šai iespējai vajadzētu būt pieejamai vienīgi attiecībā uz identisku televīzijas pārraidītu raidījumu piegādi pēc pieprasījuma, ko veic tas pats mediju pakalpojumu sniedzējs, tāpēc šo iespēju nevar izmantot, lai pakalpojumu pēc pieprasījuma jomā veidotu jaunus uzņēmējdarbības modeļus, kuru pamatā ir īsi izvilkumi.

(42) Audiovizuālo mediju pakalpojumi pēc pieprasījuma atšķiras no televīzijas apraides ar to, kādas ir lietotāja izvēles un kontroles iespējas un kā šie pakalpojumi ietekmē sabiedrību⁽²⁾. Ar to ir attaisnojama mazāk stingra regulējuma piemērošana audiovizuālo mediju pakalpojumiem pēc pieprasījuma, uz kuriem attiecas tikai šīs direktīvas pamatnoteikumi.

(43) Ņemot vērā audiovizuālo mediju pakalpojumu īpašo būtību, jo īpaši šo pakalpojumu ietekmi uz cilvēku uzskatu veidošanu, lietotājiem ir būtiski precīzi zināt, kurš ir atbildīgs par šo pakalpojumu saturu. Tādēļ ir svarīgi, lai dalībvalstis nodrošinātu, ka lietotājiem jebkurā laikā ir vienkārša un tieša piekļuve informācijai par mediju pakalpojumu sniedzēju. Katrai dalībvalstij ir jānolemj par praktiskiem aspektiem attiecībā uz to, kā var sasniegt šo mērķi, neskarot nevienu citu Kopienas tiesību aktu attiecīgos noteikumus.

(44) Likumdevēji, mediju nozare un vecāki turpina bažīties par kaitīga satura pieejamību audiovizuālo mediju pakalpojumos. Būs arī jaunas problēmas, jo īpaši saistībā ar jauniem raidījumiem un jauniem produktiem. Tādēļ ir jāievieš noteikumi, lai aizsargātu nepilngadīgo fizisko, garīgo un morālo attīstību, kā arī cilvēka cieņu visos audiovizuālo mediju pakalpojumos, tostarp audiovizuālos komerciālajos paziņojumos.

(45) Nepilngadīgo fiziskās, garīgās un morālās attīstības un cilvēku cieņas aizsardzībai veiktie pasākumi būtu rūpīgi jāaskaņo ar izteiksmes brīvības pamattiesībām, kas noteiktas Eiropas Savienības Pamattiesību hartā. Šo pasākumu, piemēram, personiskās identifikācijas numuru (PIN kodu), filtrēšanas sistēmu vai marķēšanas, izmantošanas mērķim vajadzētu būt tādām, lai nodrošinātu atbilstīgu nepilngadīgo fiziskās, garīgās un morālās attīstības aizsardzības un cilvēka cieņas aizsardzības līmeni, jo īpaši attiecībā uz audiovizuālo mediju pakalpojumiem pēc pieprasījuma.

⁽¹⁾ OV L 167, 22.6.2001., 10. lpp.

⁽²⁾ Lieta C-89/04, *Mediakabel*.

- Ieteikumā par nepilngadīgo personu un cilvēka cieņas aizsardzību un par tiesībām uz atbildi jau ir atzīta filtrēšanas sistēmu un marķēšanas nozīme, un tajā ir ietverti vairāki pasākumi iespējamajām darbībām nepilngadīgo labā, piemēram, sistemātiska lietotāju nodrošināšana ar efektīvu, atjaunojamu un vienkārši lietojamu filtrēšanas sistēmu brīdī, kad tie abonē pakalpojumus pie piekļuves sniedzēja vai abonē pakalpojumus, kuri jo īpaši ir paredzēti bērniem un kurus uztverot darbojas automātiska filtrēšanas sistēma.
- (46) Uz mediju pakalpojumu sniedzējiem, kas atrodas dalībvalstu jurisdikcijā, jebkurā gadījumā būtu jāattiecas aizliegumam izplatīt bērnu pornogrāfiju saskaņā ar Padomes Pamatlēmumu 2004/68/TI (2003. gada 22. decembris) par bērnu seksuālas izmantošanas un bērnu pornogrāfijas apkarošanu ⁽¹⁾.
- (47) Nevienā no šīs direktīvas ieviestajiem noteikumiem, kas attiecas uz nepilngadīgo fiziskās, garīgās un morālās attīstības un cilvēka cieņas aizsardzību, nav noteikti pieprasīti, lai minēto interešu aizsardzības pasākumi būtu jāīsteno, publiskām iestādēm veicot audiovizuālo mediju pakalpojumu iepriekšēju pārbaudi.
- (48) Audiovizuālo mediju pakalpojumiem pēc pieprasījuma ir potenciāls daļēji aizstāt televīzijas apraidi. Attiecīgi, ja iespējams, tiem jāveicina Eiropas darbu veidošana un izplatīšana, tādējādi aktīvi veicinot kultūras daudzveidību. Šādu atbalstu Eiropas darbiem varētu nodrošināt, piemēram, ar minēto pakalpojumu sniedzēju finansiālu ieguldījumu Eiropas darbu ražošanā un tiesību iegūšanā, video pēc pieprasījuma pakalpojumu katalogos rezervējot minimālo daļu Eiropas darbiem vai pievilcīgi attēlojot Eiropas darbus elektroniskajos raidījumu aprakstos. Būs svarīgi regulāri pārbaudīt, kā audiovizuālo mediju pakalpojumos piemēro noteikumus attiecībā uz Eiropas darbu veicināšanu. Turklāt saskaņā ar šajā direktīvā minētajiem ziņojumiem dalībvalstis īpaši ņem vērā šādu pakalpojumu sniedzēju finansiālo ieguldījumu Eiropas darbu ražošanā un tiesību iegūšanā, Eiropas darbu daļu audiovizuālo mediju pakalpojumu katalogā, kā arī to, kā lietotāji faktiski izmanto šādu pakalpojumu sniedzēju piedāvātos Eiropas darbus.
- (49) Definējot "no raidorganizācijām neatkarīgus producentus", kā minēts Direktīvas 89/552/EEK 5. pantā, dalībvalstīm vajadzētu atbilstīgi ņemt vērā tādus kritērijus kā īpašumtiesības ražotājfirmā un to raidījumu apjoms, kas sniegti vienai un tai pašai raidorganizācijai, kā arī sekundāro tiesību īpašumtiesības.
- (50) Īstenojot Direktīvas 89/552/EEK 4. panta noteikumus, dalībvalstīm būtu jāveicina tas, lai raidorganizācijas iekļautu atbilstīgu daļu Eiropas kopražojuma darbu vai Eiropas darbu, kuru izcelsme nav vietēja.
- (51) Ir svarīgi nodrošināt, ka kinematogrāfiskos darbus pārraida laikos, kas ir saskaņoti starp tiesību īpašniekiem un mediju pakalpojumu sniedzējiem.
- (52) Audiovizuālo mediju pakalpojumu pēc pieprasījuma pieejamība palielina patērētāju izvēli. Tādēļ nav nedz pamatoti, nedz arī saprātīgi no tehniskā viedokļa ieviest sīki izstrādātus noteikumus, lai reglamentētu audiovizuālus komerciālus paziņojumus attiecībā uz audiovizuālo mediju pakalpojumiem pēc pieprasījuma. Tomēr visiem audiovizuāliem komerciālajiem paziņojumiem būtu jāatbilst ne tikai identifikācijas noteikumiem, bet arī kvalitatīvo noteikumu pamatnosacījumiem, lai skaidri atbilstu sabiedriskās kārtības mērķiem.
- (53) Tiesības uz atbildi ir atbilstīgs tiesiskās aizsardzības līdzeklis televīzijas apraides jomā un to varētu piemērot arī tiešsaistes videi. Ieteikumā par nepilngadīgo personu un cilvēka cieņas aizsardzību un par tiesībām uz atbildi jau ir iekļautas piemērotas pamatnostādnes, lai īstenotu pasākumus valsts tiesību jomā vai praksē, ar kuriem pietiekami varētu nodrošināt tiesības uz atbildi vai vienlīdz iedarbīgas aizsardzības līdzekļus saistībā ar tiešsaistes mediju jomu.
- (54) Kā atzinusi Komisija skaidrojošajā paziņojumā par atsevišķiem reklāmas noteikumu aspektiem direktīvā par televīziju bez robežām ⁽²⁾, jaunu reklāmas paņēmienu attīstība un jauninājumi tirguzinībās ir radījuši jaunas efektīvas iespējas audiovizuāliem komerciāliem paziņojumiem tradicionālajos apraides pakalpojumos, potenciāli veicinot labāku konkurenci līdzvērtīgos apstākļos ar novatoriskiem pakalpojumiem pēc pieprasījuma.
- (55) Komerciālā un tehnoloģiju attīstība sniedz lietotājiem lielāku izvēli un atbildību, izmantojot audiovizuālo mediju pakalpojumus. Lai saglabātu samērību ar vispārējās nozīmes mērķiem, regulējumā būtu jāpieļauj noteikta elastības pakāpe attiecībā uz televīzijas apraidi. Atdalīšanas princips būtu jāattiecinā tikai uz televīzijas reklāmu un televiekalu, produktu izvietošana būtu jāatļauj noteiktos apstākļos, ja vien dalībvalsts nav nolēmusi citādi, un būtu jāatceļ daži kvantitatīvi ierobežojumi. Tomēr, ja produkti tiek izvietoti slēptā veidā, to izvietošana būtu jāaizliedz. Atdalīšanas princips nedrīkst aizkavēt jaunu reklāmas paņēmienu izmantošanu.

⁽¹⁾ OV L 13, 20.1.2004., 44. lpp.⁽²⁾ OV C 102, 28.4.2004., 2. lpp.

- (56) Neatkarīgi no prakses, uz ko attiecas šī direktīva, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/29/EK (2005. gada 11. maijs), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem⁽¹⁾, piemēro attiecībā uz tādu negodīgu komercpraksi kā maldināšana un agresīva darbība, kas sastopama audiovizuālo mediju pakalpojumos. Turklāt, tā kā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/33/EK (2003. gada 26. maijs) par dalībvalstu normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz tabakas izstrādājumu reklāmu un ar to saistīto sponsorarbību⁽²⁾, ar kuru aizliedz cigarešu un citu tabakas izstrādājumu reklāmu un sponsorēšanu drukātajos plašsaziņas līdzekļos, informācijas sabiedrības pakalpojumos un radioapraidē, neskar Direktīvu 89/552/EEK, ņemot vērā audiovizuālo mediju pakalpojumu raksturīgās īpašības, saistība starp Direktīvu 2003/33/EK un Direktīvu 89/552/EEK pēc šīs direktīvas stāšanās spēkā būtu jāsauglabā neskarta. 88. panta 1. punktu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2001/83/EK (2001. gada 6. novembris) par Kopienas kodeksu, kas attiecas uz cilvēkiem paredzētām zālēm⁽³⁾, ar kuru aizliedz reklamēt noteiktas zāles plašākai sabiedrībai, piemēro, neskarot Direktīvas 89/552/EEK 14. pantu, kā norādīts minētā panta 5. punktā. Saistība starp Direktīvu 2001/83/EK un Direktīvu 89/552/EEK pēc šīs direktīvas stāšanās spēkā būtu jāsauglabā neskarta. Turklāt šai direktīvai nebūtu jāskar Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1924/2006 (2006. gada 20. decembris) par uzturvērtības un veselīguma norādēm uz pārtikas produktiem⁽⁴⁾.
- (57) Ņemot vērā to, ka arvien palielinās skatītāju iespējas izvairīties no reklāmas, izmantojot jaunas tehnoloģijas, piemēram, ciparu videoierakstu iekārtas, kā arī pieaugošo izvēli kanālu ziņā, vairs nav pamatoti ieviest sīki izstrādātu regulējumu attiecībā uz reklāmas ievietošanu nolūkā aizsargāt skatītājus. Lai gan ar šo direktīvu netiek palielināts pieļaujamais reklāmas daudzums stundā, raidorganizācijām ir dota rīcības elastība attiecībā uz reklāmas ievietošanu, ja tas pārmērīgi neietekmē raidījumu viengabalainību.
- (58) Direktīva ir paredzēta, lai nodrošinātu Eiropas televīzijas specifiskās īpatnības, saskaņā ar ko reklāmu vislabāk iekļauj starp raidījumiem, un tādējādi ierobežo to, ka tiek pārtraukta kinematogrāfisko darbu un televīzijas filmu, kā arī dažu tādu raidījumu kategoriju pārraidīšana, kurās vēl aizvien nepieciešama īpaša aizsardzība.
- (59) Televīzijas reklāmas apjoma ierobežojums vienā dienā pārsvarā bija teorētisks. Apjoma ierobežojums vienā stundā ir svarīgāks, jo tas attiecas arī uz visizdevīgākajiem raidlaikiem. Tādēļ būtu jāatceļ dienas ierobežojums, saglabājot stundu ierobežojumu attiecībā uz televīzijas reklāmu un televeikalu. Laika ierobežojumi attiecībā uz televeikaliem vai reklāmas kanāliem vairs neliekas pamatoti, ņemot vērā patērētāju pieaugošo izvēli. Tomēr ierobežojums – 20 % televīzijas reklāmas un televeikala apjoma vienā stundā – arvien paliek spēkā. Televīzijas reklāmas jēdzienu būtu jāizprot kā televīzijas reklāma Direktīvas 89/552/EEK, kas grozīta ar šo direktīvu, 1. panta i) punkta nozīmē tad, ja tas nepārsniedz divpadsmit minūtes.
- (60) Slēpts audiovizuāls komerciāls paziņojums ir ar šo direktīvu aizliegta prakse, jo tas negatīvi ietekmē patērētājus. Slēptu audiovizuālu komerciālu paziņojumu aizliegums neattiecas uz likumīgu produktu izvietojumu atbilstīgi šai direktīvai, ja skatītājs ir adekvāti informēts par produktu izvietojuma esamību. To var darīt, norādot uz to, ka produktu izvietojuma notiek konkrētā raidījumā, piemēram, izmantojot neitrālu logotipu.
- (61) Produktu izvietojumu izmanto kinematogrāfiskos darbos un audiovizuālajos darbos, kas veidoti televīzijai, bet dalībvalstis šo praksi regulē atšķirīgi. Lai nodrošinātu vienlīdzīgus apstākļus un tādējādi palielinātu Eiropas mediju nozares konkurētspēju, ir jāpielāgo noteikumi attiecībā uz produktu izvietojumu. Šajā direktīvā iekļautajai produktu izvietojuma definīcijai būtu jāattiecas uz jebkuru audiovizuāla komerciāla paziņojuma veidu, kurā iekļauta atsauce uz produktu, pakalpojumu vai to preču zīmi, parādot to raidījumā, par samaksu vai līdzīgu atlīdzību. Preču vai pakalpojumu nodrošināšana bez maksas, piemēram, piešķirot ražotāju aksesuārus vai balvas, būtu jāuzskata par produktu izvietojumu vienīgi tad, ja attiecīgajām precēm vai pakalpojumiem ir ievērojama vērtība. Uz produkta izvietojumu attiecināmi tie paši kvalitatīvie noteikumi un ierobežojumi, kas piemērojami attiecībā uz audiovizuālu komerciālu paziņojumu. Izšķirošais kritērijs, ar kura palīdzību atšķir sponsorēšanu no produktu izvietojuma, ir tas, ka produktu izvietojumā atsauce uz produktu ir iestrādāta raidījuma darbībā un tādēļ definīcijā Direktīvas 89/552/EEK, kas grozīta ar šo direktīvu, 1. panta m) punktā ir lietots vārds "raidījumā" lokatīva locījumā. Turpretī atsauci uz sponsoru var parādīt programmas laikā, bet tā nav integrēta sižetā.
- (62) Principā produktu izvietojuma būtu jāaizliedz. Tomēr attiecībā uz dažiem raidījumu veidiem ir pieļaujamas atkāpes, pamatojoties uz atļautās izvietojuma sarakstu. Dalībvalstīm vajadzētu būt tiesībām pilnībā vai daļēji atteikties no šīm atkāpēm, piemēram, atļaujot produktu izvietojumu vienīgi raidījumos, kas nav ekskluzīvi ražoti minētajā dalībvalstī.

(1) OV L 149, 11.6.2005., 22. lpp.

(2) OV L 152, 20.6.2003., 16. lpp.

(3) OV L 311, 28.11.2001., 67. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1901/2006 (OV L 378, 27.12.2006., 1. lpp.).

(4) OV L 404, 30.12.2006., 9. lpp. Labotā versija OV L 12, 18.1.2007., 3. lpp.

- (63) Turklāt sponsorēšanai un produktu izvietojšanai vajadzētu būt aizliegtai, ja tā ietekmē raidījumu saturu tā, ka ir skarta mediju pakalpojumu sniedzēja atbildība un redakcionālā neatkarība. Tas attiecas uz tematisko produktu izvietojšanu.
- (64) Tiesības cilvēkiem ar īpašām vajadzībām un gados veciem cilvēkiem piedalīties un integrēties Kopienas sociālajā un kultūras dzīvē ir nedalāmi saistītas ar pieejamu audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanu. Veidi, kā nodrošināt pieejamību, ietver, bet ne tikai, žestu valodu, subtītrus, akustiskus aprakstus un viegli saprotamu izvēlnes vadību.
- (65) Saskaņā ar pienākumiem, kas dalībvalstīm noteikti Līgumā, tās ir atbildīgas par šīs direktīvas transponēšanu un efektīvu īstenošanu. Tās var brīvi izvēlēties atbilstīgus instrumentus saskaņā ar to tiesiskajām tradīcijām un izveidotajām struktūrām, un jo īpaši izvēlēties kompetento neatkarīgo regulējošo struktūru formu, lai tās varētu veikt savu darbu saistībā ar šīs direktīvas īstenošanu taisnīgi un pārskatāmi. Konkrētāk, dalībvalstu izvēlētajiem instrumentiem vajadzētu veicināt mediju plurālismu.
- (66) Ir vajadzīga cieša dalībvalstu kompetento regulējošo struktūru un Komisijas sadarbība, lai nodrošinātu pareizu šīs direktīvas piemērošanu. Tāpat jo īpaši svarīga ir dalībvalstu un dalībvalstu regulējošo struktūru sadarbība saistībā ar ietekmi, ko raidorganizācijas, kas veic uzņēmējdarbību vienā dalībvalstī, varētu radīt citā dalībvalstī. Ja valsts tiesību aktos ir paredzētas licencēšanas procedūras un ja ir iesaistīta vairāk nekā viena dalībvalsts, ir vēlams, lai attiecīgās struktūras savā starpā sazinātos, pirms izsniedz šādu licenci. Šai sadarbībai būtu jāattiecas uz visām jomām, kuras koordinē ar Direktīvu 89/552/EEK, kas grozīta ar šo direktīvu, un jo īpaši tās 2., 2.a un 3. pantu.
- (67) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķus – proti, radīt telpu bez iekšējām robežām attiecībā uz audiovizuālo mediju pakalpojumiem, vienlaicīgi nodrošinot augstu aizsardzības līmeni attiecībā uz vispārējās intereses mērķiem, jo īpaši saistībā ar nepilngadīgo aizsardzību un cilvēka cieņas aizsardzību, kā arī veicinot tiesības cilvēkiem ar īpašām vajadzībām, – nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, un to, ka šīs direktīvas mēroga un iedarbības dēļ minētos mērķus var labāk sasniegt Kopienas līmenī, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.
- (68) Saskaņā ar 34. punktu Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu⁽¹⁾ dalībvalstīm ir ieteikts gan savām vajadzībām, gan Kopienas interesēs izstrādāt savas tabulas, kur pēc iespējas precīzāk atspoguļota atbilstība starp šo direktīvu un tās transponēšanas pasākumiem, un padarīt tās publiski pieejamas,

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Direktīvu 89/552/EEK groza šādi.

1) Nosaukumu aizstāj ar šādu tekstu:

“Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 89/552/EEK (1989. gada 3. oktobris) par dažu audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanas noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva)”.

2) Direktīvas 1. pantu aizstāj ar šādu tekstu:

“1. pants

Šajā direktīvā:

a) “audiovizuālo mediju pakalpojums” ir:

— pakalpojums atbilstīgi Līguma 49. un 50. pantam, uz kuru attiecināma mediju pakalpojumu sniedzēja redakcionāla atbildība un kura galvenais nolūks ir nodrošināt plašākai sabiedrībai raidījumus, lai to informētu, izklaidētu vai izglītotu, izmantojot elektronisko komunikāciju tīklus Direktīvas 2002/21/EK 2. panta a) punkta nozīmē. Šādi audiovizuālo mediju pakalpojumi ir vai nu televīzijas apraide, kā definēts šā panta e) punktā, vai arī audiovizuālo mediju pakalpojumi pēc pieprasījuma, kā definēts šā panta g) punktā;

un/vai

— audiovizuāls komerciāls paziņojums;

b) “raidījums” ir kustīgu attēlu kopums ar skaņu vai bez tās, kas veido atsevišķu vienību programmā vai katalogā, kuru izveido mediju pakalpojumu sniedzējs un kura forma un saturs ir pielīdzināmi televīzijas apraides formai un saturam. Raidījumi ir, piemēram, pilnmetrāžas filmas, sporta pasākumi, situāciju komēdijas, dokumentālās filmas, bērniem paredzēti raidījumi un oriģinālfilmās;

⁽¹⁾ OV C 321, 31.12.2003., 1. lpp.

- c) "redakcionāla atbildība" ir efektīva kontrole gan attiecībā uz raidījumu izvēli, gan uz to organizāciju, kuru nodrošina vai nu hronoloģisku raidījumu programmu televīzijas pārraižu gadījumā, vai arī katalogā, ja tie ir audiovizuālo mediju pakalpojumi pēc pieprasījuma. Redakcionāla atbildība ne vienmēr ietver juridisku atbildību saskaņā ar valsts tiesību aktiem, kas attiecas uz saturu vai sniegtajiem pakalpojumiem;
- d) "mediju pakalpojumu sniedzējs" ir fiziska vai juridiska persona, kurai ir redakcionāla atbildība par audiovizuālo mediju pakalpojuma audiovizuālā satura izvēli un kura nosaka veidu, kādā tas tiek organizēts;
- e) "televīzijas apraide" (t.i., lineārs audiovizuālo mediju pakalpojums) ir audiovizuālo mediju pakalpojums, ko sniedz mediju pakalpojumu sniedzējs raidījumu vienlaicīgai skatīšanai, pamatojoties uz raidījumu programmu;
- f) "raidorganizācija" ir mediju pakalpojumu sniedzējs, kas sniedz televīzijas apraidi;
- g) "audiovizuālo mediju pakalpojumi pēc pieprasījuma" (t.i., nelineārs audiovizuālo mediju pakalpojums) ir audiovizuālo mediju pakalpojumi, ko sniedz mediju pakalpojumu sniedzējs raidījumu skatīšanai brīdī, ko izvēlēties lietotājs un pēc lietotāja individuāla lūguma, pamatojoties uz mediju pakalpojuma sniedzēja piedāvātu raidījumu katalogu;
- h) "audiovizuāls komerciālais paziņojums" ir attēli ar skaņu vai bez tās, kas ir paredzēti, lai tieši vai netieši reklamētu fiziskas vai juridiskas personas, kas veic saimniecisko darbību, preces, pakalpojumus vai tēlu. Šādi attēli pavada raidījumu vai ir iekļauti raidījumā par samaksu vai līdzīgu atlīdzību vai pašreklāmas nolūkā. Audiovizuālu komerciālu paziņojumu veidi ir, cita starpā, televīzijas reklāma, sponsorēšana, televeikals un produktu izvietošana;
- i) "televīzijas reklāma" ir jebkurš paziņojums raidījumā vai nu par samaksu, vai līdzīgu atlīdzību vai valsts vai privāta uzņēmuma vai fiziskas personas raidījums pašreklāmas nolūkā sakarā ar tirdzniecību, uzņēmējdarbību, amatu vai profesiju, lai veicinātu preču vai pakalpojumu, to skaitā nekustamā īpašuma, tiesību un pienākumu, piedāvājumu par samaksu;
- j) "slēpts audiovizuāls komerciāls paziņojums" ir preču, pakalpojumu, nosaukuma, preču zīmes, preču ražotāja vai pakalpojumu sniedzēja darbību atveidojums raidījumos, kad šādu atveidojumu mediju pakalpojumu sniedzējs ir iecerējis kā reklāmu un kas varētu maldināt skatītāju par tā būtību. Šāds atveidojums jo īpaši uzskatāms par apzinātu, ja tas ir par maksu vai līdzīgu atlīdzību;
- k) "sponsorēšana" ir jebkurš tāda valsts vai privāta uzņēmuma vai fiziskas personas, kas nav iesaistīta audiovizuālu pakalpojumu sniegšanā vai audiovizuālu darbu veidošanā, ieguldījums audiovizuālo mediju pakalpojumu vai raidījumu finansēšanā nolūkā popularizēt savu nosaukumu, preču zīmi, tēlu, darbību vai ražojumus;
- l) "televeikals" ir tiešs piedāvājums, pārraidīts sabiedrībai nolūkā piedāvāt preces vai pakalpojumus, to skaitā nekustamo īpašumu, tiesības un pienākumus, par atlīdzību;
- m) "produktu izvietošana" ir jebkurš audiovizuāla komerciālā paziņojuma veids, kurš sastāv no produktu, pakalpojumu vai tā preču zīmju iekļaušanas vai kurš sastāv no atsaucēm uz tiem, demonstrējot to raidījumā par maksu vai līdzīgu atlīdzību;
- n) i) "Eiropas darbi" ir šādi:
- darbi, kuri ir tapuši dalībvalstīs,
  - darbi, kuri ir tapuši Eiropas trešās valstīs, kas ir pievienojušās Eiropas Padomes Eiropas konvencijai par pārrobežu televīziju, un kuri atbilst ii) apakšpunkta nosacījumiem,
  - kopražojuma darbi saskaņā ar nolīgumiem audiovizuālajā nozarē, kas noslēgti starp Kopienas un trešām valstīm un atbilst minēto nolīgumu nosacījumiem,
  - otrā un trešā ievilkuma noteikumus piemēro ar nosacījumu, ka darbiem, kas tapuši dalībvalstīs, attiecīgajā trešā valstī nepiemēro diskriminējošus pasākumus;

ii) šā panta i) apakšpunkta pirmajā un otrajā ievilkumā minētie darbi ir darbi, kurus galvenokārt veidojuši autori un darba ņēmēji, kuri dzīvo vienā vai vairākās i) apakšpunkta pirmajā un otrajā ievilkumā minētajās valstīs, ar noteikumu, ka tie atbilst vienam no trim šādiem nosacījumiem:

— tos ir veidojis viens vai vairāki producenti, kuri veic uzņēmējdarbību vienā vai vairākās no šīm valstīm; vai

— darbu veidošanu pārrauga un faktiski kontrolē viens vai vairāki producenti, kuri veic uzņēmējdarbību vienā vai vairākās no šīm valstīm; vai

— šo valstu sadarbības partneru ieguldījums kopražošanas kopējos izdevumos ir dominējošs, un kopražojumu nekontrolē viens vai vairāki producenti, kas veic uzņēmējdarbību kādā citā valstī;

iii) darbus, kas nav Eiropas darbi i) apakšpunkta nozīmē, bet ir tapuši pēc divpusējiem kopražošanas līgumiem starp dalībvalstīm un trešām valstīm, uzskata par Eiropas darbiem, ja līdzproducenti no Kopienas nodrošina lielāko kopējo ražošanas izmaksu daļu un ražošanu nekontrolē viens vai vairāki producenti, kas veic uzņēmējdarbību teritorijā, kura atrodas ārpus dalībvalstīm.”

3) Direktīvas 2. pantu aizstāj ar šādu tekstu:

“2. pants

1. Katra dalībvalsts nodrošina, lai visi tās jurisdikcijā esošo mediju pakalpojumu sniedzēju sniegtie audiovizuālo mediju pakalpojumi atbilstu šīs dalībvalsts tiesību sistēmas noteikumiem, ko piemēro plašākai sabiedrībai paredzētiem audiovizuālo mediju pakalpojumiem.

2. Šajā direktīvā dalībvalsts jurisdikcijā esošie mediju pakalpojumu sniedzēji ir:

a) mediju pakalpojumu sniedzēji, kas veic uzņēmējdarbību šajā dalībvalstī saskaņā ar 3. punktu;

b) mediju pakalpojumu sniedzēji, uz kuriem attiecas 4. punkts.

3. Šajā direktīvā uzskata, ka mediju pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību dalībvalstī šādos gadījumos:

a) mediju pakalpojumu sniedzēja galvenais birojs ir šajā dalībvalstī, un redakcionālus lēmumus par audiovizuālo mediju pakalpojumiem pieņem minētajā dalībvalstī;

b) ja mediju pakalpojumu sniedzēja galvenais birojs ir vienā dalībvalstī, bet redakcionālus lēmumus par audiovizuālo mediju pakalpojumiem pieņem citā dalībvalstī, tad uzskata, ka tas veic uzņēmējdarbību tajā dalībvalstī, kurā darbojas audiovizuālo mediju pakalpojumu darbībā iesaistītā darbaspēka nozīmīga daļa. Ja audiovizuālo mediju pakalpojumu darbības iesaistītā darbaspēka nozīmīga daļa darbojas katrā no šīm dalībvalstīm, tad uzskata, ka mediju pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību tajā dalībvalstī, kurā ir tā galvenais birojs. Ja nevienā no šīm dalībvalstīm nedarbojas audiovizuālo mediju pakalpojumu darbības iesaistītā darbaspēka nozīmīga daļa, tad uzskata, ka mediju pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību tajā dalībvalstī, kurā tas pirmo reizi sāka darbību saskaņā ar šīs valsts tiesību aktiem, ar noteikumu, ka tā uztur stabilu un efektīvu saikni ar šīs dalībvalsts ekonomiku;

c) ja mediju pakalpojumu sniedzēja galvenais birojs ir dalībvalstī, bet lēmumus par audiovizuālo mediju pakalpojumiem pieņem trešā valstī vai arī otrādi, uzskata, ka tas veic uzņēmējdarbību attiecīgajā dalībvalstī, ar nosacījumu, ka šajā dalībvalstī darbojas nozīmīga daļa audiovizuālo mediju pakalpojumu darbības iesaistītā darbaspēka.

4. Uzskata, ka mediju pakalpojumu sniedzēji, kam nav piemērojami 3. punktā minētie noteikumi, atrodas dalībvalsts jurisdikcijā šādos gadījumos:

a) tie izmanto satelīta raidošo zemesstaciju, kas atrodas šajā dalībvalstī;

b) kaut gan tie neizmanto satelīta raidošo zemesstaciju, kas atrodas šajā dalībvalstī, tie izmanto tā satelīta resursus, kas pieder šai dalībvalstij.

5. Ja to, kuras dalībvalsts jurisdikcijā ir mediju pakalpojumu sniedzējs, nevar noteikt saskaņā ar 3. un 4. punktu, kompetentā dalībvalsts ir tā, kurā mediju pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību Līguma 43. līdz 48. panta nozīmē.
6. Šī direktīva nav piemērojama audiovizuālo mediju pakalpojumiem, kas paredzēti uztveršanai tikai trešās valstīs un ko tieši vai netieši ar standarta galaiekārtām neuztver auditorija vienā vai vairākās dalībvalstīs.”
- 4) Direktīvas 2.a pantu groza šādi:
- a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu tekstu:
- “1. Dalībvalstis nodrošina uztveršanas brīvību un savā teritorijā neierobežo audiovizuālo mediju pakalpojumu retranslāciju no citām dalībvalstīm to apsvērumu dēļ, kas attiecas uz jomām, kuras koordinē ar šo direktīvu.”;
- b) panta 2. punktā ievadfrāzi un a) apakšpunktu aizstāj ar šādu tekstu:
- “2. Attiecībā uz televīzijas apraidi dalībvalstis uz laiku var atkāpties no 1. punkta šādos gadījumos:
- a) no citas dalībvalsts raidīts televīzijas raidījums nepārprotami, nopietni un būtiski pārkāpj 22. panta 1. vai 2. punktu un/vai 3.b pantu;”;
- c) iekļauj šādus punktus:
- “4. Attiecībā uz audiovizuālo mediju pakalpojumiem pēc pieprasījuma dalībvalstis var veikt pasākumus, lai atkāptos no 1. punkta saistībā ar konkrētu pakalpojumu, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:
- a) pasākumi ir:
- i) nepieciešami viena no šādiem iemesliem dēļ:
- sabiedriskā kārtība, jo īpaši kriminālpārkāpumu novēršana, izmeklēšana, atklāšana un kriminālvajāšana, ietverot nepilngadīgo aizsardzību un cīņu pret naida kurināšanu rases, dzimuma, reliģijas vai valstspiederības dēļ un personu cieņas aizskaršanu attiecībā uz individuālām personām,
- sabiedrības veselības aizsardzība,
- sabiedrības drošība, ietverot valsts drošības un aizsardzības nodrošināšanu,
- patērētāju aizsardzība, ietverot ieguldītāju aizsardzību;
- ii) pieņemti pret audiovizuālo mediju pakalpojumiem pēc pieprasījuma, kas ierobežo i) punktā minētos mērķus vai kas rada nopietnu un īpaši nopietnu risku, ka tie varētu ierobežot šos mērķus;
- iii) samērīgi ar šiem mērķiem;
- b) pirms attiecīgo pasākumu pieņemšanas, neskarot tiesas procesus, tostarp iepriekšējo izmeklēšanu un darbības, kas veiktas saskaņā ar kriminālizmeklēšanu, dalībvalsts ir:
- prasījusi dalībvalstij, kuras jurisdikcijā ir mediju pakalpojumu sniedzējs, veikt pasākumus, un tā šādus pasākumus nav veikusi, vai tie bijuši nepiemēroti,
- ir paziņojusi Komisijai un tai dalībvalstij, kuras jurisdikcijā ir mediju pakalpojumu sniedzējs, par savu nodomu veikt šādus pasākumus.
5. Dalībvalsts steidzamības gadījumā var atkāpties no 4. punkta b) apakšpunktā minētajiem noteikumiem. Šādā gadījumā par pasākumiem visīsākajā iespējamajā laikā jāpaziņo Komisijai un dalībvalstij, kuras jurisdikcijā ir mediju pakalpojumu sniedzējs, norādot iemeslu, kādēļ dalībvalsts uzskata, ka gadījums ir steidzams.

6. Neierobežojot iespēju dalībvalstīm veikt 4. un 5. pantā minētos pasākumus, Komisija pārbauda paziņoto pasākumu atbilstību Kopienas tiesību aktiem īsākajā iespējamajā laikā. Ja tā secina, ka pasākumi neatbilst Kopienas tiesībām, Komisija attiecīgajai dalībvalstij lūdz atturēties no piedāvāto pasākumu pieņemšanas vai nekavējoties pārtraukt attiecīgos pasākumus.”

piemērojami, ja minētā raidorganizācija veiktu uzņēmējdarbību pirmajā dalībvalstī,

5) Direktīvas 3. pantu aizstāj ar šādu tekstu:

tā var pieņemt atbilstīgus pasākumus pret attiecīgo raidorganizāciju.

“3. pants

1. Dalībvalstis patur tiesības pieprasīt, lai to jurisdikcijā esošie mediju pakalpojumu sniedzēji ievērotu sīkāk izstrādātas vai stingrākas normas jomās, kuras koordinē ar šo direktīvu, ja šādas normas ir saderīgas ar Kopienas tiesību aktiem.

4. Dalībvalstis var veikt pasākumus atbilstīgi 3. punktam tikai tad, ja ir ievēroti šādi nosacījumi:

2. Ja dalībvalsts:

a) ir izmantojusi brīvas izvēles iespēju saskaņā ar 1. punktu pieņemt sīkāk izstrādātas vai stingrākas normas vispārēju sabiedrības interešu jomā; un

a) tā ir paziņojusi Komisijai un tai dalībvalstij, kurā raidorganizācija veic uzņēmējdarbību, par savu nodomu veikt šādus pasākumus, vienlaikus sniedzot pamatojumu iemesliem, uz kā balstās tās novērtējums, un

b) novērtē, ka raidorganizācija citas dalībvalsts jurisdikcijā veic televīzijas apraidi, kas pilnībā vai galvenokārt ir vērsta uz tās teritoriju,

b) Komisija ir nolēmusi, ka šie pasākumi atbilst Kopienas tiesību aktiem, un jo īpaši, ka pasākumus piemērojušās dalībvalsts novērtējums saskaņā ar 2. un 3. punktu ir pareizi pamatots.

tā var sazināties ar dalībvalsti, kuras jurisdikcijā ir attiecīgā raidorganizācija, lai panāktu abpusēji pieņemamu risinājumu problēmām, kas radušās. Saņemot pamatotu lūgumu no pirmās minētās dalībvalsts, jurisdikcijas dalībvalsts lūdz raidorganizāciju ievērot attiecīgās normas vispārējo sabiedrības interešu jomā. Jurisdikcijas dalībvalsts divos mēnešos informē pirmo dalībvalsti par rezultātiem, kas panākti saistībā ar minēto lūgumu. Jebkura no abām dalībvalstīm var aicināt kontaktkomiteju, kas izveidota saskaņā ar 23.a pantu, izskatīt attiecīgo lietu.

5. Komisija pieņem lēmumu trīs mēnešu laikā pēc tam, kad tā saņēmusi paziņojumu, kas paredzēts 4. punkta a) apakšpunktā. Ja Komisija nolemj, ka pasākumi neatbilst Kopienas tiesību aktiem, attiecīgā dalībvalsts atturas no ierosināto pasākumu veikšanas.

3. Ja dalībvalsts novērtē:

a) ka rezultāti, kas panākti, piemērojot 2. punktu, nav apmierinoši; un

6. Dalībvalstis savā tiesību sistēmā ar atbilstīgiem līdzekļiem nodrošina, lai to jurisdikcijā esošie mediju pakalpojumu sniedzēji efektīvi izpildītu šīs direktīvas noteikumus.

7. Dalībvalstis veicina kopregulēšanas un/vai pašregulēšanas režīmus valsts mērogā šīs direktīvas koordinētajās jomās, ciktāl to ļauj to attiecīgās tiesību sistēmas. Šie režīmi ir tādi, ka tos plaši atzīst galvenās ieinteresētās puses attiecīgajās dalībvalstīs un ka tie nodrošina efektīvu īstenošanu.

b) ka attiecīgā raidorganizācija veic uzņēmējdarbību jurisdikcijas dalībvalstī, lai apietu stingrākus noteikumus jomās, kuras koordinē ar šo direktīvu, un kas būtu

8. Direktīvu 2000/31/EK piemēro, izņemot gadījumus, ja vien šajā direktīvā paredzēts citādi. Ja rodas kolīzija starp Direktīvas 2000/31/EK noteikumu un šīs direktīvas noteikumu, prevalē šīs direktīvas noteikumi, ja vien šajā direktīvā nav paredzēts citādi.”

6) Direktīvas 3.a pantu svīturo.

7) Iekļauj šādu nodaļu:

“IIA NODAĻA

**NOTEIKUMI, KO PIEMĒRO VISIEM AUDIOVIZUĀLO
MEDIJU PAKALPOJUMIEM**

3.a pants

Dalībvalstis nodrošina, ka to jurisdikcijā esošie audiovizuālo pakalpojumu sniedzēji ļauj pakalpojuma saņēmējiem vienkārši, tieši un pastāvīgi piekļūt vismaz šādai informācijai:

- a) mediju pakalpojumu sniedzēja nosaukums;
- b) ģeogrāfiskā adrese, kurā mediju pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību;
- c) mediju pakalpojumu sniedzēja dati, tostarp tā elektroniskā pasta adrese vai tīmekļa vietne, kas ļauj sazināties ar to ātri tiešā un efektīvā veidā;
- d) attiecīgos gadījumos – kompetentā regulējošā vai pārraudzības struktūra.

3.b pants

Dalībvalstis ar atbilstīgiem līdzekļiem nodrošina, ka audiovizuālo mediju pakalpojumi, kurus nodrošina to jurisdikcijā esoši mediju pakalpojumu sniedzēji, nesatur nauda kurināšanu rases, dzimuma, reliģijas vai valstspiederības dēļ.

3.c pants

Dalībvalstis veicina to, lai to jurisdikcijā esošie mediju pakalpojumu sniedzēji nodrošinātu, ka viņu sniegtos pakalpojumus pakāpeniski dara pieejamus cilvēkiem, kam ir redzes vai dzirdes traucējumi.

3.d pants

Dalībvalstis nodrošina, ka to jurisdikcijā esošie mediju pakalpojumu sniedzēji nepārraida kinematogrāfiskos darbus ārpus laika, kas saskaņots ar tiesību īpašniekiem.

3.e pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka to jurisdikcijā esošo mediju pakalpojumu sniedzēju nodrošinātie audiovizuālie komerciālie paziņojumi atbilst šādām prasībām:

- a) audiovizuālie komerciālie paziņojumi ir uzreiz atpazīstami. Slēpti audiovizuāli komerciālie paziņojumi ir aizliegti;

b) audiovizuālos komerciālajos paziņojumos neizmanto metodes, kas iedarbojas uz zemapziņu;

c) audiovizuālos komerciālajos paziņojumos:

- i) neaizskar cilvēka cieņu;
- ii) neietver un nepopularizē diskrimināciju dzimuma, rases vai etniskās izcelsmes, valstspiederības, reliģiskās piederības vai pārliecības, invaliditātes, vecuma vai seksuālās orientācijas dēļ;
- iii) nemudina uz rīcību, kas apdraud veselību vai drošību;
- iv) nemudina uz rīcību, kas var spēcīgi kaitēt vides aizsardzībai;

d) ir aizliegti visi cigarešu un citu tabakas izstrādājumu audiovizuālu komerciālo paziņojumu veidi;

e) audiovizuālus komerciālos paziņojumus par alkoholiskajiem dzērieniem nevērš konkrēti uz nepilngadīgo auditoriju, un tajos neveicina šādu dzērienu pārmērīgu lietošanu;

f) audiovizuāli komerciāli paziņojumi par zālēm un ārstēšanu, kas dalībvalstī, kuras jurisdikcijā ir mediju pakalpojumu sniedzējs, pieejami tikai pēc ārsta norādījuma, ir aizliegti;

g) audiovizuāli komerciālie paziņojumi nerada fizisku vai morālu kaitējumu nepilngadīgajiem. Tādēļ ar šādiem paziņojumiem tieši nepārliecina nepilngadīgos iegādāties vai nomāt preces vai pakalpojumus, izmantojot viņu pieredzes trūkumu vai lētību, tieši neiedrošina viņus pārliecināt savus vecākus vai citus iegādāties reklamētās preces vai pakalpojumus, neizmanto nepilngadīgo īpašo uzticēšanos vecākiem, skolotājiem vai citām personām vai nepamatoti neparāda nepilngadīgos bīstamās situācijās.

2. Dalībvalstis un Komisija veicina to, lai mediju pakalpojumu sniedzēji izstrādātu rīcības kodeksus attiecībā uz nepieņemamiem audiovizuāliem komerciāliem paziņojumiem, kas ir iekļauti bērniem paredzētajos raidījumos vai pavada tos un kas ir vēltīti pārtikai un dzērieniem, kuru sastāvā ir uzturvielas un vielas, kam ir noteikta uzturvērtība vai fizioloģiska ietekme, jo īpaši tādas vielas kā tauki, taukskābes, sāls/soda un cukuri, kuru pārmērīga lietošana uzturā nav ieteicama.

3.f pants

1. Audiovizuālo mediju pakalpojumi vai raidījumi, kas tiek sponsorēti, atbilst šādām prasībām:

a) to saturu un – televīzijas apraides gadījumā – raidījumu programmu nekādā ziņā neietekmē tā, ka tas iespaido mediju pakalpojuma sniedzēja atbildību un redakcionālo neatkarību;

b) tie tiešā veidā neveicina preču vai pakalpojumu pirkšanu vai nomu, jo īpaši izdarot īpašas atsauces, lai ieteiktu šīs preces vai pakalpojumus;

c) skatītāji ir skaidri informēti par sponsorēšanas līguma eksistenci. Sponsorētos raidījumus skaidri identificē, norādot sponsora nosaukumu, logotipu un/vai citu sponsora simbolu, piemēram, atsauci uz produktu(-iem) vai pakalpojumu(-iem) vai tā (to) atšķirības zīmi raidījumiem piemērotā veidā raidījuma sākumā, laikā un/vai beigās.

2. Audiovizuālo mediju pakalpojumus vai raidījumus nesponsorē uzņēmumi, kuru pamatnodarbošanās ir cigarešu un citu tabakas izstrādājumu ražošana vai tirdzniecība.

3. Ja audiovizuālo mediju pakalpojumus vai raidījumus sponsorē uzņēmumi, kuru darbība ir saistīta ar zāļu ražošanu vai tirdzniecību un ārstēšanu, var reklamēt uzņēmuma nosaukumu vai tēlu, bet nereklamē konkrētas zāles vai ārstēšanu, kas ir pieejama tikai pēc ārsta norādījuma dalībvalstī, kuras jurisdikcijā ir mediju pakalpojumu sniedzējs.

4. Ziņas un aktuālo notikumu raidījumus nesponsorē. Dalībvalstis var aizliegt sponsora logotipa parādīšanu bērniem paredzētajos raidījumos, dokumentālās filmās un reliģiskos raidījumos.

3.g pants

1. Produktu izvietošana ir aizliegta.

2. Atkāpjoties no 1. punkta, produktu izvietošana pieļauj, ja vien dalībvalsts nav nolēmusi citādi, šādos gadījumos:

— kinematogrāfiskos darbos, filmās un seriālos, kas izveidoti audiovizuālo mediju pakalpojumu vajadzībām, sporta raidījumos un viegla izklaides raidījumos; vai

— ja tas netiek apmaksāts un noteiktas preces vai pakalpojumi ir sniegti bez maksas, piemēram, ražotāja akciju suāri un balvas, lai tos iekļautu raidījumā.

Pirmajā ievilkumā paredzēto atkāpi nepiemēro bērniem paredzētajiem raidījumiem.

Raidījumi, kuros ietverta produktu izvietošana, atbilst vismaz visām šādām prasībām:

a) to saturu un televīzijas pārraižu gadījumā – raidījumu programmu nekādā ziņā neietekmē tā, ka tas iespaido mediju pakalpojumu sniedzēja atbildību un redakcionālo neatkarību;

b) tie tieši neveicina preču vai pakalpojumu pirkšanu vai nomu, jo īpaši izdarot īpašas atsauces, lai ieteiktu šīs preces vai pakalpojumus;

c) tajos nav pārmērīgi izcelts attiecīgais produkts;

d) skatītāji ir skaidri informēti par produktu izvietošana. Raidījumos, kuros ir produktu izvietošana, to pienācīgi norāda raidījuma sākumā un beigās, kā arī tad, kad raidījumu atsāk pēc reklāmas pauzes, lai izvairītos no jebkādas skatītāja maldināšanas.

Izņēmuma gadījumos dalībvalstis var atteikties no d) apakšpunktā noteiktās prasības ar nosacījumu, ka attiecīgo raidījumu nav izveidojis vai pasūtījis pats mediju pakalpojumu sniedzējs vai firma, kas saistīta ar mediju pakalpojumu sniedzēju.

3. Jebkurā gadījumā raidījumos neietver šādu produktu izvietošana:

— tabakas izstrādājumi vai cigaretes vai tādu uzņēmumu produkti, kuru pamatnodarbošanās ir cigarešu vai citu tabakas izstrādājumu ražošana vai pārdošana; vai

— konkrētas zāles vai ārstēšana, kas ir pieejamas tikai pēc ārsta norādījuma dalībvalstī, kuras jurisdikcijā ir mediju pakalpojumu sniedzējs.

4. Šā panta 1., 2. un 3. punktu piemēro vienīgi raidījumiem, kas veidoti pēc 2009. gada 19. decembra.”

8) Iekļauj šādu nodaļu:

“IIB NODAĻA

NOTEIKUMI, KAS ATTIECAS VIENĪGI UZ AUDIOVIZUĀLO MEDIJU PAKALPOJUMIEM PĒC PIEPRASĪJUMA

3.h pants

Dalībvalstis veic atbilstīgus pasākumus, lai nodrošinātu, ka to jurisdikcijā esošu mediju pakalpojumu sniedzēju piedāvātos audiovizuālo mediju pakalpojumus pēc pieprasījuma, kas varētu nopietni kaitēt nepilngadīgo fiziskajai, garīgajai vai morālajai attīstībai, dara pieejamus vienīgi tādā veidā, ka ir nodrošināts, ka nepilngadīgie parastos apstākļos nedzirdēs vai neredzēs šādus audiovizuālo mediju pakalpojumus pēc pieprasījuma.

3.i pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka to jurisdikcijā esošo mediju pakalpojumu sniedzēju piedāvātie audiovizuālo mediju pakalpojumi pēc pieprasījuma, ja tas ir iespējams, ar atbilstīgiem līdzekļiem veicina Eiropas darbu izveidi un piekļuvi tiem. Šāda veicināšana varētu būt saistīta, cita starpā, ar finanšu ieguldījumu, ko minēto pakalpojumu sniedzēji sniegtu Eiropas darbu ražošanā un tiesību iegūšanā, vai arī ar attiecīgu daļu un/vai ievērojamo vietu, ko Eiropas darbi ieņem audiovizuālo mediju pakalpojumu piedāvātājā raidījumu katalogā.

2. Dalībvalstis ne vēlāk kā 2011. gada 19. decembrī un pēc tam ik pēc četriem gadiem paziņo Komisijai par 1. punkta īstenošanu.

3. Komisija, pamatojoties uz dalībvalstu sniegto informāciju un uz neatkarīga pētījuma rezultātiem paziņo Eiropas Parlamentam un Padomei par 1. punkta piemērošanu, ņemot vērā tirgus un tehnoloģiju attīstību, kā arī kultūras daudzveidības mērķi.”

9) Iekļauj šādu nodaļu:

“IIC NODAĻA

NOTEIKUMI PAR EKSKLUZĪVĀM TIESĪBĀM UN ĪSO ZIŅU PĀRRAIDĒM TELEVĪZIJAS APRAIDĒ

3.j pants

1. Katra dalībvalsts var veikt pasākumus saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, lai nodrošinātu, ka tās jurisdikcijā esošās raidorganizācijas ekskluzīvi neraidītu notikumus, ko šajā dalībvalstī uzskatītu par īpaši svarīgiem sabiedrībai, tādā veidā, ka ievērojamai šīs dalībvalsts sabiedrības daļai ir liegta iespēja sekot šādiem notikumiem tiešraidē vai vēlākās reportāžās bezmaksas televīzijā. Ja šī raidorganizācija tā rīkojas, attiecīgā dalībvalsts izveido sarakstu ar noteiktiem notikumiem, valsts vai starptautiskiem pasākumiem, kurus tā uzskata par ļoti būtiskiem sabiedrībai. To veic skaidri un atklāti, un savlaicīgi. To veicot, attiecīgā dalībvalsts arī nosaka, vai šos pasākumus vajadzētu atspoguļot tiešraidē pilnībā vai daļēji vai vajadzības gadījumā vai objektīvu iemeslu dēļ sabiedrības interesēs tos pilnībā vai daļēji raidīs vēlāk.

2. Dalībvalstis steidzami informē Komisiju par jebkuriem pasākumiem, kas veikti vai kas jāveic, ievērojot 1. punktu. Trīs mēnešu laikā pēc paziņojuma Komisija pārbauda, vai šie pasākumi atbilst Kopienas tiesību aktiem un paziņo to citām dalībvalstīm. Tā prasa kontaktkomitejas atzinumu, kas izveidota saskaņā ar 23.a pantu. *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* tā steidzami publicē informāciju par veiktajiem pasākumiem un vismaz reizi gadā dalībvalstu veikto pasākumu apvienoto sarakstu.

3. Dalībvalstis savu tiesību sistēmā ar pienācīgiem līdzekļiem nodrošina, ka to jurisdikcijā esošās raidorganizācijas pēc šīs direktīvas publicēšanas datuma izņēmuma kārtā neizmanto savas nopirktās ekskluzīvās tiesības, tādā veidā, lai neliegtu būtiskai citas dalībvalsts sabiedrības daļai iespēju sekot līdzti notikumiem, ko šī cita dalībvalsts saskaņā ar 1. un 2. punktu plāno raidīt tiešraidē pilnībā vai daļēji, vai arī vajadzības gadījumā vai objektīvu iemeslu dēļ sabiedrības interesēs tos vēlāk pilnībā vai daļēji raidīs bezmaksas televīzijā, kā noteikusi šī cita dalībvalsts saskaņā ar 1. punktu.

3.k pants

1. Dalībvalstis nodrošina, ka īsu ziņu reportāžu nolūkā visām raidorganizācijām, kas veic uzņēmējdarbību Kopienā, taisnīgā, saprātīgā un nediskriminējošā veidā ir piekļuve notikumiem, kas izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību, kurus ekskluzīvā kārtībā pārraida to jurisdikcijā esošā raidorganizācija.

2. Ja citai raidorganizācijai, kas veic uzņēmējdarbību tajā pašā dalībvalstī, kurā veic uzņēmējdarbību raidorganizācija, kas cenšas iegūt piekļuvi, ir ekskluzīvas tiesības attiecībā uz notikumiem, kas izraisa lielu sabiedrības ieinteresētību, piekļuvi lūdz šai raidorganizācijai.
3. Dalībvalstis nodrošina, ka šāda piekļuve ir garantēta, ļaujot raidorganizācijām brīvi izvēlēties īsus izvilkumus, izmantojot raidorganizācijas pārraidīto signālu, norādot vismaz avotu, ja vien tas nav neiespējams praktisku iemeslu dēļ.
4. Kā alternatīvu 3. punktam dalībvalsts var izveidot līdzvērtīgu sistēmu, kurā panākta iespēja taisnīgā, saprātīgā un nediskriminējošā veidā gūt piekļuvi ar citiem līdzekļiem.
5. Īsus izvilkumus izmanto tikai vispārīgo ziņu raidījumiem, un tos var izmantot audiovizuālo mediju pakalpojumiem pēc pieprasījuma tikai tad, ja tas pats mediju pakalpojumu sniedzējs attiecīgo raidījumu piedāvā atliktā veidā.
6. Neskarot 1. līdz 5. punktu, dalībvalstis atbilstīgi to tiesību sistēmām un praksei nodrošina, ka ir definēti noteikumi un nosacījumi par šādu īsu izvilkumu sniegšanu, jo īpaši attiecībā uz jebkādas kompensēšanas kārtību, īsu izvilkumu maksimālo ilgumu un laika ierobežojumiem to translācijai. Ja ir paredzēta kompensācija, tā nepārsniedz papildu izmaksas, kas tieši radušās, sniedzot piekļuvi.”
- 10) Direktīvas 4. panta 1. punktā tekstu “6. panta nozīmē” svīturo.
- 11) Direktīvas 6. un 7. pantu svīturo.
- 12) Direktīvas IV nodaļas nosaukumu aizstāj ar šādu tekstu:
- “TELEVĪZIJAS REKLĀMA UN TELEVEIKALS”.**
- 13) Direktīvas 10. pantu aizstāj ar šādu tekstu:
- “10. pants
1. Televīzijas reklāma un televeikals ir skaidri atpazīstams un atšķirams no redakcionālā satura. Neskarot jaunu reklāmas paņēmieni lietojumu, televīzijas reklāmu un televeikalu pilnīgi nošķir no citām raidījumu daļām ar optiskiem un/vai akustiskiem, un/vai telpiskiem līdzekļiem.
2. Atsevišķa reklāma un televeikals, kas nav iestarpinājumi sporta pasākumu pārraidē, ir izņēmums.”
- 14) Direktīvas 11. pantu aizstāj ar šādu tekstu:
- “11. pants
1. Dalībvalstis nodrošina, ka, iestarpinot televīzijas reklāmu vai televeikalu raidījumos, netiek kaitēts raidījumu viengabalainībai, ņemot vērā raidījuma dabiskos pārtraukumus un tā ilgumu un būtību, kā arī nekaitē tiesību īpašnieku tiesībām.
2. Televīzijas filmu (izņemot daudzsēriju filmas, seriālus un dokumentālās filmas), kinematogrāfisko darbu un ziņu raidījumu raidīšanu var pārtraukt vienreiz ar televīzijas reklāmu un/vai televeikalu ne biežāk kā pēc paredzētām vismaz trīsdesmit minūtēm. Bērniem paredzēto raidījumu pārraidi var pārtraukt vienreiz ar televīzijas reklāmu un/vai televeikalu ne biežāk kā pēc paredzētām vismaz trīsdesmit minūtēm, ja raidījuma paredzētais ilgums pārsniedz trīsdesmit minūtes. Televīzijas reklāmas vai televeikalu neiestarpina reliģisku ceremoniju pārraidēs.”
- 15) Direktīvas 12. un 13. pantu svīturo.
- 16) Direktīvas 14. panta 1. punktu svīturo.
- 17) Direktīvas 16. un 17. pantu svīturo.
- 18) Direktīvas 18. pantu aizstāj ar šādu tekstu:
- “18. pants
1. Televīzijas reklāmas un televeikala kopapjoms vienā stundā nepārsniedz 20 %.
2. Panta 1. punktu nepiemēro attiecībā uz raidorganizācijas paziņojumiem saistībā ar saviem raidījumiem un citiem produktiem, kas tieši atvasināti no šiem raidījumiem, sponsoru paziņojumiem un produktu izvietojuma.”
- 19) Direktīvas 18.a pantu aizstāj ar šādu tekstu:
- “18.a pants
- Televeikala skatlogi ir skaidri norādīti ar optiskiem un akustiskiem līdzekļiem, un tie ir vismaz piecpadsmit minūšu gari un bez pārtraukumiem.”

- 20) Direktīvas 19. pantu aizstāj ar šādu tekstu:
- “19. pants
Šīs direktīvas noteikumus piemēro *mutatis mutandis* attiecībā uz televīzijas kanāliem, kas paredzēti tikai reklāmai un televēkalam, kā arī televīzijas kanāliem, kas paredzēti tikai pašreklāmai. Šiem kanāliem nepiemēro III nodaļu, kā arī 11. un 18. pantu.”
- 21) Direktīvas 19.a pantu svīturo.
- 22) Direktīvas 20. pantu aizstāj ar šādu tekstu:
- “20. pants
Neskarot 3. pantu, dalībvalstis, ņemot vērā Kopienas tiesību aktus, var paredzēt citādus nosacījumus nekā tie, kuri noteikti 11. panta 2. punktā un 18. pantā attiecībā uz televīzijas apraidi, kas domāta tikai savas valsts teritorijai un ko sabiedrība nevar tieši vai netieši uztvert vienā vai vairākās citās dalībvalstīs.”
- 23) Direktīvas V nodaļas nosaukumu aizstāj ar šādu tekstu:
- “NEPILNGADĪGO AIZSARDZĪBA TELEVĪZIJAS APRAIDĒ”.
- 24) Direktīvas 22.a un 22.b pantu svīturo.
- 25) Direktīvas VI nodaļas nosaukumu aizstāj ar šādu tekstu:
- “TIESĪBAS UZ ATBILDI TELEVĪZIJAS APRAIDĒ”.
- 26) Direktīvas 23.a panta 2. punkta e) apakšpunktu aizstāj ar šādu tekstu:
- “e) veicināt informācijas apmaiņu starp dalībvalstīm un Komisiju par stāvokli un regulējošu darbību attīstību attiecībā uz audiovizuālo mediju pakalpojumiem, ņemot vērā Kopienas audiovizuālo politiku, kā arī attiecīgu tehnikas attīstību;”
- 27) Iekļauj šādu nodaļu:
- “VIB NODAĻA
SADARBĪBA STARP DALĪBVALSTU REGULĒJOŠAJĀM STRUKTŪRĀM
23.b pants
Dalībvalstis veic atbilstīgus pasākumus, lai nodrošinātu viena otru un Komisiju ar informāciju, kas vajadzīga šīs direktīvas piemērošanai, jo īpaši tās 2., 2.a un 3. panta
- piemērošanai, proti, šim nolūkam izmantojot kompetentās neatkarīgās regulējošās struktūras.”
- 28) Direktīvas 25. un 25.a pantu svīturo.
- 29) Direktīvas 26. pantu aizstāj ar šādu tekstu:
- “26. pants
Ne vēlāk kā 2011. gada 19. decembrī un pēc tam ik pēc trim gadiem Komisija iesniedz Eiropas Parlamentam, Padomei un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai ziņojumu par šīs direktīvas piemērošanu un, ja vajadzīgs, izstrādā turpmākus priekšlikumus, lai to pielāgotu pārmaiņām audiovizuālo mediju pakalpojumu jomā, jo īpaši – ņemot vērā jaunākos tehnoloģijas sasniegumus, konkurētspēju nozarē un mediju lietotājprasmes līmeni visās dalībvalstīs.

Šajā ziņojumā novērtē arī jautājumu par televīzijas reklāmu, kas pavadā bērniem paredzētos raidījumus vai ir iekļauta tajos, un jo īpaši to, vai šajā direktīvā noteiktie noteikumi par reklāmas apjomu un kvalitāti ir nodrošinājuši prasīto aizsardzības līmeni.”
2. pants
Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (2004. gada 27. oktobris) par sadarbību starp valstu iestādēm, kas atbildīgas par tiesību aktu īstenošanu patērētāju tiesību aizsardzības jomā ⁽¹⁾, groza šādi:
- pielikuma “Direktīvas un regulas, uz kurām attiecas 3. panta a) apakšpunkts” 4. punktu aizstāj ar šādu tekstu:
- “4. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 89/552/EEK (1989. gada 3. oktobris) par dažu audiovizuālo mediju pakalpojumu sniegšanas noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (Audiovizuālo mediju pakalpojumu direktīva) (*): 3.h līdz 3.i pants un 10. līdz 20. pants. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2007/65/EK (**).
- (*) OV L 298, 17.10.1989., 23. lpp.
(**) OV L 332, 18.12.2007., 27 lpp.”
3. pants
1. Dalībvalstis stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai vēlākais līdz 2009. gada 19. decembrim izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.
- (1) OV L 364, 9.12.2004., 1. lpp. Regulā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2005/29/EK.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarīt šādas atsauces.

2. Dalībvalstis dara zināmus Komisijai to valsts tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņēmušas jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

4. pants

Šī direktīva stājas spēkā nākamajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

5. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Strasbūrā, 2007. gada 11. decembrī

Eiropas Parlamenta vārdā —
priekšsēdētājs
H.-G. PÖTTERING

Padomes vārdā —
priekšsēdētājs
M. LOBO ANTUNES